

μέρος του μεταλλάματος, όταν ανέβαινα τις σκάλες και περνούσα μαρμαριτά απ' την πόρτα σου. Αυτός ο φόβος όμως ήταν τρολλός, γιατί ποτέ, σχεδόν ποτέ παιδί, δεν με κόνταξες.

Κι' όμως, έγω περνούσα τις ημέρες μου, περιμένοντάς σε και παραμονεύοντάς σε.

Υπήρχε στην πόρτα μας ένας στοργικώς φεγγίτης, σκεπασμένος με τζάμι, απ' τον οποίο μπορούσε να βλέπει κανείς όλο το διάδρομο ως την πόρτα του. Αυτός ο φεγγίτης —μη γελιάς, πολυαγαπημένο μου— ήταν για μένα το μάτι, με το οποίο έξερευνούσα την οικουμένη.

Έκει, μήνες και χρόνια διόλιθρα, αγωνιώντας κάθε στιγμή μήπως παρουσιαστεί ή μητέρα μου, μ' ένα βιβλίο στο χέρι, περνούσα τα απογευμάτα μου, περιμένοντάς σε, με την καρδιά μου σφαιμένη.

"Ήμιον πάντα απησχολημένη με σένα, σε περιμένα πάντα και βρισκόμουν πάντα σε κίνησι.

"Ήξερα ότι σε άφορδουσε, ήξερα όλες τις συνήθειές σου, ήξερα όλες τις γραβάτες σου και όλα σου τα κοστούμια. "Ήξερα έναν—έναν ήλιου τους επισκέπτες σου και τους χώριζα σε δυό κατηγορίες, σ' αυτούς που μου ήσαν συμπαιδείες και σ' αυτούς που αντιπαθούσα.

Επί τρία διόλιθρα χρόνια, ως όταν δηλαδή έγινα δεκάξη χρόνων, δεν πέρασε ούτε στιγμή που να μην απασχοληθώ με σένα...

"Α! πόσες τρολλές δεν έκανα τότε...

Φλούδα το κόμολο της πόρτας σου, που το χέρι σου είχε άγγιξει και μάξανα κρυφά τ' αποσιγάρα που πετούσες στο διάδρομο, πριν μπής στην κάμαρά σου! "Ω! πόσο ιερά ήταν για μένα τα τουγάρα αυτά, που τα είχαν φιλήσει τα χείλη σου!

Έκατο φορές το βράδι, βρισκόντας με άπειδηότε πρόφασι, κατέβαινα κάτω στο δρόμο για να ιδω ποιά απ' τα παράθυρά σου ήταν φωτισμένο και να νοιώσω έτσι μ' ένα τρώσι που συγκεκριμένο την παρουσία σου, την άθετη παρουσία σου!

Κατά τη διάρκεια πάλλ των έβδομάδων πουλίτες σε ταξείδια, ή ζωή μου ήταν σαν πεθαμένη, χωρίς κανένα σκοπό. Πηγαίνουσεμουν, χωρίς κανένα κέρφι, γεμάτη πλήτη και κακία κι' είχα πάντα ύγρα τα μάτια μου από θλίψη.

Ξέρω, ότι αυτά που σου γράφω, είνε πράγματα τρολλά και παιδιαίσια ίσως. Θα έπρεπε να ντρέπομαι γι' αυτά. Μα όχι, δεν ντρέπομαι, γιατί ποτέ ή άγάπη μου για σένα δεν ήταν τόσο άγνη και τόσο παθητική, όσο τότε...

Επί όρες, επί ημέρες διόλιθρες, θα μπορούσα να σου διηγοίμαι πώς έζησα τότε μαζί σου, μαζί με σένα, ο οποίος μούλις ήξερες το πρόσσωπό μου, γιατί όταν σε συναντούσα στη σκάλα και δεν ύπηρεχαι τρόπος να σε αποφύγω, από φόβο μήπως αντιγράσω το βλέμμα σου, έτρεχα, με το κεφάλι σκυρτό.... Δεν ήθελα να δής τα μάγουλά μου, που άναθαν και γινόντουσαν κατακόκκινα.

Επί όρες, επί ήμερες, θα μπορούσα να σου μιλάω γι' αυτά τα χρόνια που από καρδιά θα τάχης λητηνήσει. Θα μπορούσα να ξετιλίξω μαρμαριτά σου όλο το καλοντάρι της ζωής σου. Μα δεν θέλω να σε πλήξω. Δεν θέλω να σε βασανίσω.

Θέλω μόνο να σου μιλήσω άκόμα για το μεγαλύτερο κι' οραιώτερο γεγονός της παιδικής μου ζωής και σε παρακαλώ να μη γελιάσς μ' αυτό, γιατί για μένα είνε άπέραντη σημασία.

Μιά Κυριακή που έλειπες σε κάποια έκδρομή, ο ύπηρετής σου, άρπυ έβγαλε έξω τή χαλιλά και τα ξεσκόνισε, τα έσπυρε πάλλ μέσα απ' την άνοιχτή πόρτα του διαμερισμάτός σου. Δυσκολετώναι πολύ να τα τραβήξω ο καλός γέρος και, παίρνοντας ξαφνικά θάρρος, πήγα προς αυτόν και τον ρώτησα, άν μπορούσα να τον βοηθήσω.

Έκεινος ξαφνιάστηκε λίγο, μα δέχτηκε πρόθυμα τη συνδρομή που του προσέφερα. Έτσι μπόρεσα να δω για πρώτη φορά —με τόσο σεβασμό και με πόση θρησκευτική ευλάβεια— το έσωτερικό του διαμερισμάτός σου, την οικουμένη σου, το τραπέζι, στο όπιό έγγραφες και στο όποιο ύπηρεχαν μερικά λουλουδία σ' ένα δοχείο από γαλάζιο κρύσταλλο, τα έπιλλά σου, τοις πίνακές σου, τα βιβλία σου.

Δεν μπορούσα να τα ιδω όλ' αυτά από κοντά, γιατί φοβόμουν μήπως ο ύπηρετής σου μου πει τίποτε, μα για σύντομη και φευγαλέα ματιά έφτασε. Έφτασε μιά ματιά για να τα κλείσει όλα μέσα και να μου ήσρηθησεί τροφή άρετική για να διανερέσκω άτέλειστα έσένα, στις άγριότητες μου και στον ήπινο μου.

Αυτή ή σύντομη στιγμή ήταν ή πιο εύτυχημένη της ζωής μου. Θέλησα να σου τη διηγηθώ, για να μπόρεσής επί τέλους να καταλάβής, σου που δεν μ' έγνωρες ποτέ, πώς άφιέρωσα διόλιθρη τη ζωή μου σε σένα μέχρι εκμνησμοσύ.

Θά ήθελα όμως να σου διηγηθώ και μιά άλλη σκηνή τρομερή, που, άλλοιόμοιο! έγινε έπειτ' από λίγο καιρό. "Όπως σου είπα και πριν, είχα λητηνήσει τα πάντα για σένα.

Δεν νοιαζόμουν καθόλου για τη μητέρα μου και δεν ενδιαφερόμουν γενικά για κανένα.

(Ακολουθεί)

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΦΕΙΔΙΩΝ

Απ' τα διάφορα δηλητηρώδη φείδια που υπάρχουν στην Ελλάδα είνε και ή όχιά. Το έρπετό αυτό, το τρομερά έαθετικό, είνε διαδεδομένο και σ' όλη την Εύρώπη. Στη Γαλλία μάλιστα προκαλεί τόσο πολλά δυστυχήματα κάθε χρόνο, ώστε ή Κιβέρντης πληρώνει όρισμένη άμοιβή για κάθε σκοτωμένη όχιά. Έτσι υπάρχουν στα χωριά της Γαλλίας άνθρωποι που έχουν ως μοναδικό τους επαγγέλιμα το κούνηρι των έρπετών.

Σ' άλλα μέρη της γής —όπως στην Αμερική και στις Ίνδίες— τα είδη των δηλητηρώδων φειδιών είνε πολύ περισσότερα, παρά στην Εύρώπη, κι' έχουν διάφορα μεγέθη. Τα μεγαλύτερα απ' αυτά, οι πύθωνες, φτάνουν τα 5 ή 6 μέτρα, ενώ τα μικρότερα, οι κτώαρες, έχουν το μέγεθος ενός σπηθαμένου... σκουληκιού. Υπολογίζεται, ότι τα θύματα των φειδιών στις Ίνδίες φτάνουν κάθε χρόνο τις 20.000. Στο Άννά, την Κοχχίνα, το Καμπούς, το Σιάμ και το Τσινάο, ο άρθετός αυτός ανεβαίνει ως τις 40.000! Στο Τσινάο μονάχα υπάρχουν 112 είδη φειδιών, απ' τα όποια τα 25 είνε δηλητηρώδη.

Στην ίδια χώρα άθθονεί ο μικροσκοπικός κτώαρης. Οι ύθαγενείς τον φοβόνται πολύ, γιατί έχουν τη γνώμη, ότι όσο μικρότερο είνε ένα φείδι, τόσο φοβερώτερο είνε το δηλητηριό του. Φαίνεται όμως, ότι ή γνώμη αυτή είνε λανθασμένη. Γιατί ή έπιστήμη βεβαιώνει, ότι ο κτώαρης είνε άκίνδυνος για τον άνθρωπο.

Το δηλητήριο ενός άλλου φειδιού της Αφρικής, του κώποσούλφιφρ, είνε κερανοβόλο. Εύτυχώς όμως, το φείδι αυτό έχει τα δηλητηρώδη του δόντια στο βάθος του στόματός του κι' έτσι δεν μπορεί να κερανοβολήσει το θύμα του, παρά μόνο τη στιγμή που το καταπίνει. Όταν δαγκώνει άπλώς τον άνθρωπο, μεταχειρίζεται κατ' άνάγκη τα μαρμαριτά του δόντια, που είνε τελείως άκίνδυνα.

Ένα άλλο φείδι, πολύ κινδύνου, είνε ο κώφοργός Ειυφς. Το μικρό του φτάνει πολλές φορές τα 4 μέτρα, δεν διατάζει δέ να έπιτεθί και έναντίον του έλέφαντος. Ο άνθρωπος πεθαίνει απ' το δάγκωμά του σε μισή ώρα το πολύ, ο δέ έλέφας σε 3 ώρες.

Το άποτέλεσμα του δαγκώματος ενός φειδιού έξαρτάται κι' απ' την ποσότητα του δηλητηριού που θα ρέξη μέσα στην πληγή. Έτσι ή όχιά δεν μπορεί να χύση σε κάθε της δάγκωμα περισσότερο δηλητήριο από 5 ως 15 εκατοστά του γραμμαρίου. Ο κρυστάλλος όμως και ή ενάγκης χύνουν 1 ως 2 γραμμάρια.

Όταν ο άνθρωπος είνε νηστικός, το δηλητήριο έχει πολύ μεγαλύτερη επίδρασι στον όργανισμό του. Το ίδιο φυσικά συμβαίνει και με τα ζώα.

Τα δηλητήρια των διαφόρων φειδιών δεν ενεργούν όλα κατά τον ίδιο τρόπο. Άλλοτε δηλαδή φέρνουν το θάνατο σχεδόν άμέσως κι' άλλοτε έπειτ' από διόλιθρες ώρες ή και ήμερες. Το δάγκωμα της Αιγυπτιακής κώμορας προκαλεί μιά άκαριαία παράλυσι, έπειτ' απ' την όποια έρχεται ο θάνατος. Το δηλητήριο άλλων φειδιών φέρνει σπασμούς δυνατούς, που καταλήθουν και πάλλ στο θάνατο.

Υπάρχουν τέλος φείδια, που το δάγκωμά τους σταματάει άμέσως την ανάπτυξη των μικρών παιδιών! Αν ένας νέος δαγκωθεί από ένα τέτοιο φείδι, ζαρώνα ξαφνικά και φαίνεται σαν να γερνάη πολλές δεκάδες χρόνια! Έπειτα το δηλητήριο δεν φέρνει κανένα άλλο άποτέλεσμα επί διόλιθρων μήνες. Και ξαφνικά κατόπιν, μιά μέρα, ο άνθρωπος αυτός πεθαίνει, χωρίς με την αυτοψία και την άνάλυσι του αίματός να μπόρουν οι γιατροί ν' άνακαλύθουν τα αίτια του θανάτου του!

Το περίεργο είνε, ότι τα φείδια δεν μπόρουν να έξωντωθούν άναμαρτύ τους, με τη βοήθεια του δηλητηριού τους. Φαίνεται, ότι ο όργανισμός τους παράγω κάποια ουσία, που έξουδτερονεί το άποτέλεσμα του δηλητηριασμού αυτού. Το ίδιο όμως παράξενο φαινόμενο άπαντάται και σε πολλά άλλα ζώα, που είνε άπρονόητοι έχθροί των φειδιών. Έτσι, ο αγρούχιρος, το γουρουνό, ή κιαγκούστια και διάφορα άλλα θηλαστικά, μπόρουν να τα βάλουν με το πό φαμακικό φείδι, χωρίς να πάθουν το παραμικρό.

Οι ύθαγενείς της Αφρικής και της Ασίας ξέρουν τον τρόπο να έξουδτερονούν το δηλητήριο των φειδιών. Βάσις δέ των θεραπευτικών των μεθόδων είνε αυτό το ίδιο το δηλητήριο, με το όποιο φτιόνουν όρρους για το δάγκωμα του κάθε φειδιού.

Η έπιστήμη, μελετώντας τα μέσα που μεταχειρίζονται για τον σκοπό αυτό οι ύθαγενείς, βρήκε τον τρόπο να φτιάχνι έμβόλια, ειδικά για το κάθε είδος φειδιού. Μ' αυτά έχουν σωθει απ' τον θάνατο πολλές χιλιάδες ανθρώπων.

